

MAXiME & SOPHiE

De grootste challenge ooit

Met tekeningen van Jan Vriends

CONDOR

1.

Een week eerder...

'Het is zooo heet,' zucht Sophie, terwijl ze aan haar derde waterijsje begint. Ze zitten in de tuin bij Maxime. Het is juni en sinds een week is het meer dan 35 graden. In het begin was dat leuk, maar nu hoor je

vooral iedereen klagen over de hitte.

‘Ik weet het,’ kreunt Maxime, die met haar voeten in een bak ijsklontjes zit en uitgeput een beetje zit te scrollen. ‘Ik wou dat we een zwembad hadden.’

Bij het woord ‘zwembad’ springt hondje Pippa enthousiast op.

‘Sorry, Pip,’ zegt Sophie. ‘Geen zwembad, helaas.’

‘Moet je deze zien,’ roept Maxime opeens en ze duwt Sophie haar telefoon onder de neus. ‘Weer die **WATER-SLIDE CHALLENGE.**’ zegt Sophie lachend.

De Waterslide Challenge komt al weken

voorbij op hun tijdlijn. Ze krijgen er geen genoeg van. Mensen glijden op de gekste manier meterslang over een gladde, natte baan. Sophie heeft al een meisje gezien dat haar make-up perfect deed terwijl ze door een tuin gleed en een ander die keihard zingend door wel twintig hoepels gleed. De challenge gaat er eigenlijk om dat je zo ver mogelijk doorglijdt. Maar het is vooral grappig om te zien welke gekke dingen mensen er allemaal bij verzinnen. Soms verkleden ze zich gek en meestal zijn er op de slides allerlei dingen die ervoor zorgen dat je extra hard gaat, zoals zeepsop. Maar het leukst zijn de filmpjes waarin het mis

gaat. Iemand die per ongeluk doorschuift naar de tuin van de burens. Of in een struik terecht komt, zoals in het filmpje waar de meiden nu naar kijken. ‘Oeh,’ zegt Sophie, ‘dat moet pijn hebben gedaan.’

‘Wij zouden dat echt veel beter kunnen, denk je niet?’ Maxime kijkt Sophie aan.

‘Ja, dat weet ik zeker...’ Sophie kijkt Maxime aan.

Even is het stil.

‘Denk jij wat ik denk?’ vraagt Maxime dan met een grote grijns.

Even later zitten ze wilde plannen te maken: vijftien meter lang glijden, met onderweg sproeiers, waterbommen en heel veel zeepsop.

‘Ik denk dat het het beste in jullie tuin kan,’ zegt Sophie, die naar het lange gazon wijst. ‘Wij hebben thuis geen ruimte. Denk je dat je ouders het goed vinden?’

‘Ehhh...’ zegt Maxime. ‘Goeie vraag.’

‘EEN WAT?’

Maximes moeder Marjan komt net thuis met een grote tas boodschappen. Ze trekt haar zwart-wit geruite jasje uit, wuift zich wat koelte toe en ploft neer op een keukenstoel. ‘Poeh, poeh, even bijkomen, hoor. Ik heb het zo warm.’

‘Waarom doe je dan ook een jasje aan?’
vraagt Maxime.

‘Ja, in de supermarkt is het heel koud met die airco.’ Ze spreekt het uit als ‘aiko’ en Maxime rolt met haar ogen. ‘Heeft je vader de aardappels al geschild?’

Maxime haalt haar schouders op. ‘Geen idee. Kunnen we niet iets anders eten dan aardappels?’

‘Dus, over die waterslide...’ Sophie probeert het gesprek weer terug te brengen naar hun eerdere vraag.

‘Ja, mam, dat is dus eigenlijk een soort hele kleine glijbaan op het gras,’ legt Maxime geduldig uit. Haar moeder hoeft

niet te weten dat het om vijftien meter gaat.

‘Alleen op het gras, nergens anders,’ valt Sophie haar bij, terwijl ze hoopvol naar Marjan kijkt.

‘Maar mam, waarom niet?’ zegt Maxime. Sophie kijkt teleurgesteld.

‘Nou, Maxime, weet je nog toen jullie die ijsmachines gingen testen?’

Marjan kijkt de meiden streng aan, met haar armen over elkaar geslagen. ‘Wie heeft toen de hele keuken plakvrij gemaakt?’

‘Ja, maar...’ zegt Maxime.

‘En die keer toen het jullie “leuk” leek om jou in te smeren met pindakaas?’ gaat Marjan door. ‘Wie heeft toen wekenlang pindakaasbrokjes uit het doucheputje gehaald?’

‘Jij...’ zegt Maxime.

‘En die keer dat je alles uitkotste nadat jullie de vieste-eten-challenge deden?’ zegt Marjan.

‘Oké, oké, we snappen wat je bedoelt,’ zegt Sophie snel. ‘Maar dit is echt anders.’

‘Nee, meiden, ik geloof er niets van.’

Marjan staat op om de boodschappen op te ruimen. ‘Bovendien wil ik dat het gras netjes blijft. Over een paar weken zijn je vader en ik vijftientig jaar getrouwd en dan wil ik barbecueën in de tuin met de hele familie.’ Ze kijkt Sophie en Maxime aan.

‘Dan kun jij ook komen, Sophie. Misschien kunnen jullie iets leuks doen met Gideon en Maximes neefjes en nichtjes.’

Sophie knikt beleefd. ‘Leuk,’ zegt ze mat.
Maximes neefjes en nichtjes zijn allemaal
onder de tien, weet ze.

2.

Goed nieuws

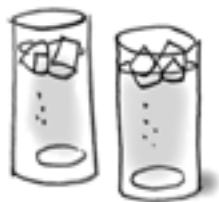
‘Zo, jongens, ik wil even iets zeggen.’

Maxime kijkt haar vader Marco verbaasd aan terwijl ze haar laatste sperzieboontjes naar binnen propt.

GATVERDAMME,

wat zijn die dingen toch goor, zeker als het buiten bijna veertig graden is.

Het is zondagavond en over tien minuten begint de samenvatting van de Formule 1. Normaal ploft Marco nu op de bank. Maar terwijl Maximes broertje Gideon sperziebonen probeert te verstoppen onder de rand van zijn bord, staat Marco op en heft een leeg colaglas. Hij tikt ertegen-
aan met een vieze vork. Hun
hond Pippa kijkt nieuwsgierig
op vanuit haar mandje.

Huh, wat is hier aan de hand? Maxime wacht af.

‘Uhm, Marjan...’ Marco schraapt zijn keel.

‘Ja, volgend weekend zijn we dus twintig jaar getrouwd.’

‘Nou, volgens mij zijn we vijftientwintig jaar getrouwd, Marco,’ zegt Maximes moeder, terwijl ze de sperziebonen naast Gideons bord weer teruglegt op zijn bord.

Ja, ja, wat maakt dat nou uit!’

Maxime ziet haar vader snel op de klok kijken. Negen minuten voor zeven. Mooi, ze weet dat dit niet lang meer gaat duren. Snel appt ze Sophie:

Kom je zo langs?

Kom eraan

‘Tja, nou, dus...’ Marco staat een beetje sneu met het glas in zijn hand rechtop aan tafel, terwijl Marjan Gideon streng aankijkt.

Dan roept Gideon:

‘MAAR MAM,
IK LUST ECHT
NIET MEER!’

Hij barst elk moment in een van zijn dramatische huilbuien uit, dat weet Maxime zeker.

‘Mag ik nou even de aandacht?!’ moppert Marco. ‘Gideon, eet die bonen op, anders krijg je geen chips vanavond.’

‘Maar pap...’ begint Gideon, maar Marco praat gewoon door: ‘Wat ik dus wilde zeg-

gen, volgend weekend is onze trouwdag en nou dacht ik: dat is een goede reden om lekker een weekendje weg te gaan, met zijn tweetjes.'

'Huh?' zeggen Maxime en Marjan tegelijkertijd. Haar ouders gaan nooit een weekendje weg.

'O, wat leuk, Marco. Ik wilde het vieren met familie in de tuin, maar een weekendje weg...' piept haar moeder enthousiast. 'Waar zullen we naartoe gaan? Parijs, of misschien Londen, of...'

'Spa!' zegt Marco. 'Ik heb een weekendje weg naar Spa geregeld.'